

Trần Thị Ngh

Mataco, Ltd

Viết tặng Công Ty Mai Táng Trách Nhiệm Hữu Hạn trực thuộc trại hòm Tân Lập.

SQ 333 còn đang lơ lửng phía trên Hắc Hải tôi đã muốn uống một tí vang thay vì chờ ăn trưa cùng thực đơn với các hành khách ngồi chung khoang hạng nhì. Sau đó rất nên trùm chăn qua đầu lim dim cho xong chuyến bay 16 tiếng. Ngồi một chỗ không thể ngo ngoáy, ăn ba cái thứ nặng bụng chỉ tổ ứ hơi. Rồi ợ và trung tiện; có văn minh hàn lâm mấy cũng khó bề khống chế những phản ứng sinh học của cơ thể.

Lùng bưng trong cái màu nhá nhem lọc qua các xơ len của tấm chăn mỏng, tôi cố tự dỗ giấc. Mọi việc xong cả rồi, về thôi. Từ nay cắt giảm việc bay qua bay lại, vừa tốn kém vừa mất sức lại vừa nơm nớp lo sợ bên này không biết có chuyện gì, bên kia có chuyện gì không biết.

Dưới kia Gigi trút hơi thở cuối cùng đúng cái lúc tôi đang chấp chờn giữa tiếng ngáy của một ông mập thù lù ngồi số ghế 42A bên cạnh và tiếng khò khè suyễn của chính tôi, số ghế 43A. Nếu tốc chẩn nhìn ra cửa sổ biết đâu sẽ nhìn thấy Gigi đang dang vãn bay ngang, vẫy vẫy tay: Má nè con! Má châu trời nè! Mọi việc xong cả rồi, thăng thiên thôi!

Về tới đầu ngõ đã thấy lô nô màn trướng cờ quạt. Quan tài của trại hòm Tân Lập sơn son thếp vàng đặt giữa phòng khách nhang đèn sắc sỡ. Xung quanh hoa phúng điệu choàng băng tím chữ trắng mang tên những đại nhân mà tôi không biết chắc là ai. Số 6 nhào đến. Mới về tới hả? Có mang theo hộ khẩu không? Chạy lo dùm ngay cái giấy xin phép mai táng. Hai anh em đang đứng giữa sân trước, cạnh cái bàn kê thêm ngoài hàng hiên cho khách đến viếng. Trỏ tay vào trong nhà, tôi trả giá. Chắc phải thấp hương đã. Bước hụt xuống nền nhà trũng, quét một vòng. Không thấy ai khóc. Hẳn đã có người sụt sùi lúc liệm, một giờ trước khi SQ 333 hạ cánh. Phần tôi thì làm rồi, sau lúc được hàng xóm cho biết tin. Một tí thôi, một mình trong nhà tắm của cái nhà thuê cách chỗ đám tang 17 phút đi bộ. Tôi tưởng tôi sẽ sì sụp, bởi bấy lâu nay mỗi lần muốn khóc thường tự nhắc để dành mai mốt má chết làm một trận tổng kết. Vậy mà nó không chảy, nó rĩ, giống giẻ lau nhà vắt chưa ráo đã đem hong.

Né cái quần thể xôn xao anh chị em họ hàng xa gần, viện cớ phải chạy lom côm đi xin giấy phép mai táng, tôi hả hê thở. Không phải vô hậu muốn đoạn chi tình mẫu tử với người đã chết, cũng không phải ưng làm Kê Xa Lạp như Meursault của Camus. Đơn giản vì sợ nỗi cơn suyễn bò lê bò càng do mùi nhang đèn. Hồi trước Gigi vẫn mắng đồ con trời đánh không chịu thờ cúng ông bà, đến lượt cha mẹ chắc mảy mềp dư hương. Đúng quá rồi còn gì nữa. Chuyện cúng kiến thờ phụng nếu không vì những người còn sống thì vì người chết hử? Nếu vì má thì con thờ kiểu nào má cũng biết tông tông tong bởi người côi trên chắc chắn thấy tuốt tuột người côi dưới. Má biết con bị suyễn di truyền chứ nào con có tội tình gì.

Cán bộ hộ tịch phường 3 tên Lý trầm ngâm một chập hơi lâu rồi lắc đầu:

- Vụ này rắc rối quá, ngoài chức năng của phường quận; chị lên Sở Tư Pháp họ giải quyết cho. Việc khiếu tạm trú bất hợp pháp 13 năm không đăng ký, ở đây không dám xía vô.

Cán bộ hộ tịch Sở Tư Pháp chỉ ra ngoài cửa:

- Ra ngoài, bên trái, chỗ phát đơn có người hướng dẫn.

Người hướng dẫn phát cho một bộ đơn bảo về coi theo chữ mà điền. Hú vía. Mình biết chữ chứ bộ đồ bỏ sao. Điền xong rồi về phường chứng thực.

Lại gặp cán bộ Lý. Tôi làm bầm khăn thành tiếng:

- Má có linh thiêng chỉ đường con đi cho rồi chứ o này vẽ lung tung hai ngày nay đi vòng vo vẫn chưa có giấy phép cho thiêu.

Cán bộ Lý, khoé môi hơi giựt giựt muốn cười nhưng cố làm mặt nghiêm:

- Sao hồi đó chị không xin giấy tạm trú cho bà cụ lúc mới về, có phải bây giờ dễ dàng hơn không?

Trời ơi, phải nói sao đây? Chẳng lẽ kể lể đầu đuôi sự tình hồi đó 89 tuổi má tui ở bến về chơi rồi không chịu đi nữa. Đồng chí Công An phường lúc đó là ông Phong xuề xòa tay bảo thôi, bà già gần 90 tuổi xin giấy tờ chi mất công; chuỗi chín cây mà, không sao đâu; lâu lâu chị cho một kết bia được rồi. Dò la thời giá thị trường, mang nộp đồng chí 120.000 liền bị rầy còn 5.000 nữa mới đủ, chắc chị không phải dân nhậu? Chẳng lẽ giải thích với cán bộ Lý đồng chí Phong dung túng má tui lâu nay; đồng chí Mỹ về thay cũng nói giáo cho giặc vị chi là 13 năm. Chuỗi chín cây 13 năm sau mới rụng vị chi là 102 tuổi, tổng cộng là bao nhiêu kết bia? Không phải dân nhậu biết đường đâu mà tính?

Ú ớ một hồi tôi nhẹ giọng:

- Thôi cô chứng thực dùm. Trời nóng như mấy ngày nay để cái hòm lâu trong nhà không tiện. Thầy bà cũng coi ngày lành giờ hạp rồi. Chết cực quá vậy mai mốt chắc tui bắt tử cho sướng cái khoản chứng thực.

Cán bộ Lý háy con mắt có đuôi:

- Mai mốt tới phiên chị con cháu nó lo cho.

Nữa! Lại rỉ máu vết thương lòng. Má mình 8 đứa con, còn mình – ứ hự, có một đứa mà nó... thoáng còn hơn mẹ nó. Còn lâu con nhỏ mới chịu chạy vòngvòng xin cái tờ giấy 25.50x29.50cm có chữ ký với con dấu đỏ của Chủ Tịch Ủy Ban Nhân Dân Phường, nói chi đến chuyện nhang đèn dù không bị suyễn di truyền. Nhân nào quả nấy, có khi còn chất hơn.

Cán bộ hộ tịch Sở Tư Pháp cầm hồ sơ lật qua lật lại, quay sang nói với đồng chí kế bên:

- Nokia 9500 hàng xách tay mà nó tính tui mười triệu, bỏ thấy rẻ hay mắc?

- Rẻ. Thứ đó đúng giá không dưới hai chục triệu. Mua đi.

Đứng đổi chân này sang chân kia năm lần bảy lượt, cuối cùng tôi được hướng dẫn thêm:

- Mang hết mấy cái này lên Phòng Quản Lý Người Nước Ngoài, chừng nào bên đó xác nhận thì đem trở lại đây xin giấy khai tử.

Rầm rập. Ở Phòng Quản Lý Người Nước Ngoài là một rừng cây nhấp nhô; mỗi cây đều vắt vẻo trên nhánh hộ khẩu cùng chứng minh nhân dân. Tôi tự hoà mạng, vào rừng, tính nhắm má mình qua đời ngày 15 hôm nay 18 vị chi 3 ngày qua 3 cửa 12 lượt xuôi ngược; hi vọng lần này bà già phân luồng giao thông đúng tuyến, không vướng con lươn hay con chạch. Lạc quan hơi sớm. Hai cây mặc sắc phục công an ngồi hai bàn sát nhau, trước mặt có bảng ghi rõ chức năng, một cây xử lý vụ việc người nước ngoài, một cây chăm sóc người Việt ngoài nước. Tôi tự trồng ở giữa, phân vân. Bên trái đúng hơn, bà già chưa đổi quốc tịch. Trật lất. Sau khi

liếc sơ các loại giấy tờ, cây bên trái chĩa nhánh qua cây bên phải. Vậy chắc mình bị mù chữ.

Sang ngày thứ ba, lúc này ở nhà hẳn thân bằng quyến thuộc nườm nượp như trẩy hội. Không thể phủ nhận Gigi đã sản sinh ra cho tổ quốc những đứa con cưng. Đặc biệt số 4 tên tuổi lẫy lừng không thể không trực 12/24 để đón tiếp các hội đoàn, cá nhân tầm vóc quốc gia cũng như quốc tế. Nghe nói số 3 đi cùng số 5 chỉ đến lạy mẹ lúc liệm rồi xin cáo lui vì lý do sức khỏe. Số 1 đã qua đời, không tính. Số 7 còn đang bay trên Tokyo. Đích danh đích tử chỉ có số 6 giày rơm gây trúc đầu thâu công khai. Lúc số 3 tổ chức mừng thọ cửu tuần cho mẹ 12 năm về trước ở đại sảnh Thư Viện Quốc Gia, Gigi đã minh mẫn dẫn dò các con chừng má trăm tuổi không được chấp điều bởi bà con cô bác đi quà cáp hoa quả tiền bạc quá nhiều, mình mang nợ rồi. Nói có Trời, Gigi chỉ nhận được 5 gói quà do số 3 chuyển lại. Hoa không về đến nhà, tiền chỉ là một xấp bao thư trống, bên ngoài có ghi tên người biếu. Toàn bộ hiện kim được số 3 quản lý dưới hình thức một trương mục tiết kiệm ở ngân hàng X. mà không lâu sau đó số 3 tuyên bố đã phá sản. Giờ đây, mặc dù ngoài cửa có dán bố cáo miễn phúng điệu, không ít con cháu đã từng yêu quý bà chân thành muốn đóng góp cho cuộc ma chay. Tổng kết sơ bộ số 6 ghi nhận đã thu được hai mươi mốt triệu sáu trăm ngàn nhưng đã chi hết hai mươi triệu bốn trăm ngàn trong đó mười hai triệu bảy trăm ngàn trả cho MATACO, Ltd.

Cây bên phải gọi tên. Đã 11 giờ trưa, sắp hết giờ làm việc buổi sáng, vậy mà mình được gọi tên. Trong cái rủi có cái may, trong cái mệt có cái khỏe.

- Bà cụ của chị về tạm trú thành phố hồ Chí Minh 13 năm không có đăng ký ở địa phương, không thông qua Sở Ngoại Vụ bộ phận Quản Lý Người Nước Ngoài. Chị chuẩn bị đóng tiền phạt nghe!

Trong cái khỏe có cái mệt. Tiền phạt cho 13 năm cư trú bất hợp pháp; nếu đương sự không có khả năng chi trả dù con cháu chuyển ngân cho một tấn đô-la âm phủ, thì ai sẽ chịu trách nhiệm trước pháp luật? Mình chứ ai? Mình chưa chấp Gigi trong chính cái nhà của đương sự – tuy chủ quyền pháp lý đã chuyển nhượng cho người nuôi giấu – với sự dung túng của đồng chí Phong và sự đồng lõa của đồng chí Mỹ. Vậy thì mình phải chuẩn bị đóng tiền phạt nghe!

Trở lại Sở Tư Pháp hí ha hí hửng với giấy cho phép mai táng, biên lai đóng tiền phạt, đơn xin cấp giấy khai tử, tôi – số 8 – cảm thấy tự tin hào hùng khí phách. Để có chiến thắng này, công dân sống và làm việc theo pháp luật là tôi đã phải qua một lộ trình gập ghềnh nhiều khê mà không phải ai cũng làm được.

Gigi đã linh thiêng. Dù gì tình mẫu tử dành cho con gái út vẫn luôn luôn nhỉnh, nếu không nói thiên vị. Không thôi thì trước khi xuất ngoại bà đã chẳng chuyển nhượng chủ quyền nhà cho nữ sanh ngoại tộc trước sự bất bình của các con số. Chẳng trách số 6, giữa nghi ngút khói hương đã cảm lòng không đau:

- Em 8 tính sao cái nhà này?

- Tiểu muội mới đáp xuống đất còn tá hỏa tam tinh, đại ca cho phép...chưa tính.

Lễ động quan cuối cùng đã được xúc tiến khít khao tươm tất cùng với sự vẻ vang của giấy phép mai táng, dưới đôi mắt chứng giám có ánh nhìn hơi nghịch của người đã khuất. Giấy khai tử thông thả rồi sẽ được bọc nhưa sau.

Trời mưa lâm râm lúc 7 giờ sáng. Nghe có vẻ xạo nhưng chuyện có thật trăm phần trăm. Đâu có phải lễ động quan nào trời cũng mưa cho tang gia thêm bối rối. Tôi tắt tả đi bộ từ nhà mình thuê đến nhà má mình đã cho mình, mất 17 phút. Thầy chùa rước từ Vĩnh Nghiêm đang chuẩn bị tụng kinh lần chót trước khi nhân viên nhà Đồn Tân Lập làm những thủ tục cần thiết cho việc đưa Gigi về nơi an nghỉ cuối cùng.

Số 6, con trai duy nhất có mặt, lãnh đủ chuyện tế bái trong khi thầy tụng đọc râm ran từ một tờ sớ dài. Á, hình như có tên mình ở trong. Một mụn cháu nội trung niên bỗng ré vô tai cô 8 bằng giọng nam cao:

- Thế cô định xây nhà này lên mấy tầng?

Sáu tầng. Cô 8 xây lên mấy tầng thì việc gì cháu phải quan tâm? Cái hòm sơn son thếp vàng còn nằm chinh inh đó mà hỏi chuyện xây nhà. Thấy bà nội mày chưa? Sống hơn một thế kỷ, kinh qua bao lần nước nát nhà tan, xa từng đứa con, đứt từng khúc ruột, chịu đựng hi sinh kể sao cho hết, đến lúc nằm xuống không còn gì ngoài 6 tấm ván hòm. Nghĩ vậy thôi, nói ra làm chi cho mệt. Thần khẩu hại xác phàm.

Bà con cô bác dàn hàng dọc hai bên hẻm nhỏ. Chợt nhìn thấy Nguyên. Tay này sáu năm trước có mẹ qua đời, vài ngày sau tang lễ đã gửi một thư viết tay qua đường bưu điện đăng hoàng.....còn nhớ hôm đám tang bà già bạn đến viếng đem bó hoa xanh, bảo là đã chọn vì tình bạn; nghe cảm động quá chừng. Thật là giây phút ít có trong đời. Mấy ngày sau chung sự chợt thấy bó hoa nằm lẫn lóc cùng đủ thứ hoa khác, chuyện bình thường. Tôi đã chọn một hoa ít bầm dập nhất đem ép vào sổ, để nhớ một tình bạn..... Công nhận tay này....ấy thiệt. Ngó hán trả lễ kia! Vô cùng khó xử. Người trùm áo tang đầu đội khăn xô, không thể xoè miệng cười hớn hở tung hô vạn tuế tình bạn. Chờ nghe!

Trường nhóm phục vụ mai táng nhịp nhàng như nhạc trường. Sáu tay khiêng hòm y hệt nhạc công đang khuôn nhạc cụ chờ hiệu từ nhạc trưởng để khuỵu gối 25 độ gầy giúp Gigi cúi chào tạm biệt xóm nhỏ. Nằm teo tóp gọn lỏn trong 6 tấm ván bít bùng chắc Gigi rên rĩ như trong cái thư viết từ San Antonio gửi cho số 3 có lưu một bản photocopy cho số 8.....nhà này tự tay má tạo nên để ở trong lúc tuổi già, hui hút với con, đợi chờ các con đi xa về để sum họp. Má ở với con 7 con 8, tụi nó đi học tới ngày đi làm được, kể gả đi lấy chồng. Ba con ở Ao Kho có tiền truất hữu ruộng đất, cất nhà mượn bếp nấu ăn tự do, má ở Sài Gòn chạy ngược chạy xuôi lo định vợ gả chồng cho hai đứa con gái. Hiện giờ ba tụi con còn tỉnh minh tụi con hỏi xem có đúng sự thật như thế không. Ông ở dưới lên có mua một đồng hồ treo trên vách, ít lâu gỡ xuống bán; hiện giờ cây đinh máng đồng hồ còn đó. Ba làm đủ thứ chuyện, nếu kể hết đâu có giấy mực nào mà tả cho nổi. Má thờ Ông Bà ba cũng đồ lư hương đi. Đừng gọi đây là nhà hương hỏa. Hương hỏa mà con cháu của Ông Bà, mấy người có biết ngày giỗ chạp chẳng? Nhà này tự tay má tạo, hồi sắp gả con 8 bên chồng cho 23 lượng vàng, má nhận của ấy để làm cái gác, sửa nhà cho có chỗ tụi nó ở cùng má. Hồi năm ngoái má định đi cùng với con 7 nên làm giấy tờ sang tên cho con 8, bởi vì 8 nó có phụ giúp trong nhà mỗi món vật dụng. Một lần nữa xin đừng gọi là nhà hương hỏa. Căn nhà này không phải ở dưới Ao Kho bùng lên, xin hỏi ông già mới biết sự thật. Mấy con đi xa 30 năm mới về, ban đầu còn tới lui thăm viếng má, riết rồi có ai thêm đến, chê nhà buồn, nhà tối hù. Má biết vậy lâu lâu má nhớ tụi con má đi đến thăm các con cháu. Kể từ đây sắp tới má khỏi có bước chân đến tụi con, khỏi đưa tiền xe tiền bánh. Khoẻ rồi hả con? Cũng nên mừng đi. Dứt tình mẫu tử rồi. Má kiểm điểm lại thật kỹ má có lỗi gì với tụi con? Dầu sao các con nên hiểu, người mẹ già đã tám mươi bốn tuổi, vì hoàn cảnh khổ não nên mới bỏ xứ ra đi, đi tới cái xứ ngôn ngữ bất đồng đâu có vui sướng gì. Nói thật với các con, mẹ đi tìm chỗ chết mà. Ngày đi của mẹ là ngày vĩnh biệt. Ngày rất lạnh lùng. Tụi con phải giải quyết việc nhà, đối với đứa em út mẹ giá con côi.....

Thôi chào nhé, xóm nhỏ. Trời xám, sũng nước. Lâm râm kiểu này Gigi thường nấu canh nấm rơm bún tàu, bông bí xào tép bạc, cá chột kho tiêu, bảo trời ui ui ăn mấy thứ này để nhớ Ao Kho. Bà con cô bác đứng chật đầu hẻm. Một vài người nổ máy, quày quả trở đầu xe, chắc vội. Cùng ngồi xe đòn có số 6, số 7, số 8. Những số khác có lý do riêng. Chẳng hạn số 4 viện cớ nhạy cảm không muốn chứng kiến cảnh mẹ già bị thiêu ra tro ở Bình Hưng Hoà, số 3 do suy mạch vành đã biến cùng với số 5 tàn tật từ sau khi liệt, số 2 mắc bệnh công giáo kiêm nhiệm nhức mỗi do cao tuổi.

Bình Hưng Hoà cơ ngơi ra gì. Phòng nghi lễ lạnh lẽo. Vài tràng hoa tượng trưng được ai đó chọn mang theo từ nhà, dựng sơ sịa trước quan tài. Thầy lại tụng. Số 7 xả tang tại chỗ để hôm sau theo Japan Airlines về Mỹ. Quan tài sau đó được điều khiển cho hạ xuống một cái huyệt ảo. Không có ném đất ném hoa. Số 8 cúi chồm ngó xuống. Vĩnh biệt Gigi. Lúc đó nỗi niềm trào lên nhưng phải nuốt ngược.

Màn hình đặt gian bên cạnh cho thấy quan tài được đưa vào lò thiêu; hai phút sau TV có sọc. Không biết, nhưng có thể hình dung. Những lóng xương sạm xuống giống căn nhà bị hỏa hoạn, điều tàn một nhúm tro. Như thế vẫn ấm áp hơn là để Gigi nằm dưới lòng đất lạnh với bọn dòm bọ tự tung tự tác. Thế là xong. Y như chương trình phát hình mỗi đêm, hết giờ thì có sọc hoặc lấm tấm.

Chiều cùng ngày Gigi đã nhập hộ khẩu chùa Già Lam quận Bình Thạnh, nơi người ta gửi cốt tro thân nhân trong những hộc tử 60x40x30cm có cửa kính trượt lắp khoá. Địa chỉ mới mang số 144 dãy A. Cùng hộ với Gigi là Zorba, con-người-chịu-chơi. Mười chín năm trước ông già tạ thế đúng nơi chôn nhau cắt rốn; địa chủ ngang dọc một thời, ngày tàn không có lấy một vuông đất an táng. Số 2 đã chạy vạy xin được một chỗ ở nghĩa trang công giáo. Phật tử pháp danh Dung Nhẫn tức con chiên Phê-rô Phan Thiên Tri chưa kịp nghìn thu ở nước Chúa, nhân dịp này đã được bốc cốt, thiêu, đoàn tụ gia đình với Gigi cho trọn nghĩa tào khang chi thể. Thuở sinh tiền các cụ bị nhốt trong nhà, cổng ràng dây xích sọt lủ lủ đi lạc, nay trong cõi vĩnh hằng tiếp tục được canh gác nghiêm ngặt. Nhưng không sao, hồn đã phi phách đã lạc thì ba cái đồ lễ tẻ như hũ chài, hoa giả, trái cây giả, đèn chong giả, lư hương giả có bị lộng kiếng cũng chẳng hề chi. Lo là lo thân nhân những hộc lóng giềng dục vọng để hèn ngựa ngáy nhón một cái do thôi thúc của lòng ganh tỵ nhỏ nhen. Sao ba má nó có hai cái chân đèn đẹp vậy mà ba má mình thì không?

Tình hình có vẻ im ắng, nhất là sau lần cúng thất tuần ở chùa với sự hiện diện lèo tèo của các con số – chính xác thì chỉ có số 6 với số 8. Cái nhà nay chỉ còn uy nghi nóc và nền. Tường nứt, trần thấm nước mưa qua mấy mùa chinh chiến đang trong tiến trình phân hủy. Tồn teng vài trảng hoa cườm sót lại trên tấm vách ngăn hai gian. Mấy cái tủ đã xộc xệch cánh, ống nước nghẹt, điện đóm tù mù, dây phơi đồ giăng ngang dọc trong diện tích sử dụng 4x14m trông không khác chi bát quái trận đồ. Người được cất đặt phân công nài nỉ van lạy kính trọng dâng bốc hậu hĩ để thay mặt các con số chăm sóc Gigi 13 năm qua chắc chắn có gu thẩm mỹ thuộc trường phái lập thể. Lắm liệt trên bàn là một bình hoa vụn thò bằng nhựa vàng choé điểm xuyết những chiếc lá xanh bội thực diệp lục tố. Chân đèn bội ảm sáp lỏng chảy ngoằn ngoèo xuống tận chân của chân. Một vuông khăn trắng, kỳ chí tang, dệt bằng sợi tổng hợp, khùng bố một chữ ĐIỆN giữa hai dòng Hán tự đối xứng như liễn ngày Tết: Tư Thân Duy Vọng Bạch Vân Phi, Thủ Tự Bất Tri Hồng Nhật Lạc. Một ngàn năm đô hộ giặc Tàu, một trăm năm đô hộ giặc Tây, ba mươi năm nội chiến từng ngày, gia tài của mẹ để lại cho con là nước Việt buồn. Gigi hồi, chiến tranh trong lòng người Việt Nam hoà bình là con, giờ đây thư hùng trận đấu súng giữa làm vệ sinh hay không làm vệ sinh, ép vô sổ hay không ép vô sổ những bông hoa ít dập, sửa hai cái tủ hay bán hai cái tủ, xây lại nhà rồi bán hay bán cho chủ mới xây lại, hoa cườm đưa lên xe đồ rác biếu lại cho tiệm hay đưa tiệm biếu lại xe đồ rác, ở hay không ở, đi hay không đi?

Tường đầu trận quyết đấu bất phân thắng bại nhưng cuối cùng tôi đã bỏ ra 3 tuần để quét dọn và thanh lý đồ cũ. Vừa làm vừa nghĩ, sách vở đi học từ hồi mới biết ráp vần cho đến lúc già sắp xếp ngăn nắp mấy chục năm nay chẳng lẽ bán ve chai? Búp bê, thú nhồi bông chất đầy tủ, đứa nào cũng được làm giấy khai sinh có tên tuổi ngày nhập hộ khẩu nở lòng nào khai tử cả lũ? Khi dọn đồ đi chỗ khác ở, để Gigi hồi hương có nguyên cái nhà của chính mình, tôi đã không thể mang theo mọi thứ. Sau chừng đó năm quá khứ đã lóm đóm cứt gián và có mùi hăng.

Mà dọn dẹp chi vậy hử? Nhà này vừa buồn vừa xui tận mạng. Tuổi thơ dữ dội, tuổi trẻ cuồng nộ, tuổi già chùng hững; không nên trở lại hiện trường nơi đã xảy ra quá nhiều án mạng. Kiến trúc sư Việt kiều Gehry Cuong nói như đinh đóng cột:

- Tôi sẽ thiết kế cho chị một cái nhà độc đáo giữa những căn phố hộp. Sàn lát gỗ, tường ốp gỗ, ánh sáng chan hoà từ trên xuống dưới, cây xanh um tùm từ trước ra sau. Với 20 ngàn đô chị đã có một cõi niết bàn.

- 20 ngàn đô mà trong đó ông tính vô tư 4.368 đô cho chi phí thiết kế; kiểu này chắc tôi vô nhà đá chứ nhà gỗ gì!

Hay là bán quách cho khoẻ. Vừa đi làm vừa xây nhà vừa mắc nợ vừa ớn lạnh quá khứ vừa sợ án mạng vừa hoang mang không biết thọ được bao lâu cho đáng công nhập cõi niết bàn. Ừ thì rõ ràng cả đời mới có dịp này để tạo một lỗ châu mai đúng ý, nhưng có chắc gì bom mìn không nổ vô nơi trú ẩn? Lãng mạn thì còn đó chứ đâu, vậy để cho nó nghỉ xả hơi, khi nào tiện việc sổ sách sẽ lãng mạn tiếp.

Sau hai tháng rao bán đã có 6 người hỏi mua. Lừng khừng hết chỗ nói. Từ trước đến nay đã quen là người tiêu dùng, bây giờ mới biết cái truân chuyên của việc đứng bán. Mỗi lần có người hỏi mua phải hẹn hò giờ giấc, rồi đi bộ 17 phút từ nhà mình thuê đến cái nhà má mình cho mình. Mở khoá lách cách, vô nhà vịn đèn, quét một cái trước khi vịn quạt. Bàn thờ còn đó nhưng nhang tàn hương lạnh; như đã có thừa với má, nào con có tội tình gì với cái bệnh suyễn di truyền. Nhặng nhĩ giá cả một hồi, hai bên sượng sượng hứa tới hứa lui xong thì tắt đèn tắt quạt khoá cửa lách cách, đi bộ 17 phút về lại nhà mình thuê. Có chủ nhật làm đến 3 chuyến, 6 lượt a-lê-rờ-tua.

Trong tuần cách hai ba ngày hàng xóm lại gọi điện thoại:

- Cô về coi cái gì trong nhà cô thú vị quá.

Án mạng chứ gì. Mình giết người giấu xác ở trồng mà lưới trời lồng lộng bắt dung gian. Cũng may lúc Gigi từ giả cõi đời về nơi gió cát mình có bằng cớ ngoại phạm rành rành chuyến bay SQ 333 của hãng hàng không Singapore, không thôi rất có khả năng bị buộc tội sát hại mẹ già hầu sớm chiếm đoạt gia tài. Thế là đi bộ 17 phút từ nhà mình thuê đến nhà má mình cho mình để hốt cứt mèo, xác chuột không đầu, đầu chuột không xác. Một kiếng hai què, hưởng gia tài kiều này không biết lạc thú nằm ở nhà nào là chính.

Mới vệ sinh môi trường hôm trước, hôm sau hàng xóm lại gọi:

- Cô về coi...

Lại đi bộ 17 phút từ nhà mình thuê đến nhà má mình cho mình. Lần này, ô hô, án mạng thứ thiệt. Số 3 tuy suy mạch vành đã cửa ổ khoá, bê số 5 tàn tật đặt giữa nhà, cong queo như dấu chấm hỏi: đổ mày dám?

Trần Thị NgH
Saigon, tháng 10/2004

Hết